

π. Ιωάννης Ματωνάκης, ένας ελεήμων υπηρέτης Θεού και ανθρώπων (Νικόλαος Δασκαλάκης, Αντιδήμαρχος Δήμου Πλατανιά)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1UauwUV>]

Δίπλα του, κρατώντας του το χέρι, τον συνοδεύει η παπαδιά του. Βλέποντας τη σοβαρότητα της κατάστασης, δεν μπορεί να μην αναλογιστεί ότι κάθε μέτρο που διανύει η σούστα φέρνει τον ιερέα πιο κοντά στο θάνατο. Η ζωή του σβήνει σιγά – σιγά και είναι αδύνατον να προλάβουν να τον πάνε στο νοσοκομείο και να τον σώσουν. Κάποια στιγμή ο αγαθός ιερέας, από τη συνεχή, έντονη αιμορραγία και την εξάντληση κλείνει τα μάτια και λιποθυμά.



Σέρνει σπαρακτική κραυγή η παπαδιά. «Γέροντά μου, άρχοντά μου, μην μ' αφήνεις!» θρηνεί γοερά η χιλιοπληγωμένη από το Χάρο ταλαίπωρη γυναίκα αναλογιζόμενη τις μαύρες μέρες που την περιμένουν .

Ο γέροντας του Θεού δεν έχει παραδώσει ακόμα το πνεύμα του στο Δημιουργό και Θεό του. Μαζεύει όσες δυνάμεις του έχουν απομείνει και, με φωνή που μόλις ακούγεται, βρίσκει το κουράγιο να σκεφτεί την πρεσβυτέρα του κι όχι τον εαυτό του.

«Παπαδιά, εγώ φεύγω. Εσύ μένεις πίσω και, θέλω να γνωρίζεις, ότι θα τραβήξεις πολλά βάσανα ακόμα. Κοίτα να φανείς δυνατή και ν' αντέξεις. Φρόντισε τόσο εσύ όσο και τα παιδιά μας ν' ακολουθήσετε το παράδειγμά μου και να φροντίζετε τους φτωχούς και τους κατατρεγμένους». Μ' αυτά τα ήρεμα λόγια κι αυτό το μεγαλείο ψυχής προσπαθεί ο ταπεινός γέροντας ν' απαλύνει τον πόνο των ανθρώπων του μπροστά στο μοιραίο που θα συμβεί πολύ - πολύ σύντομα.

Φτάνουν επιτέλους στο Νοσοκομείο και οι γιατροί σπεύδουν να προσφέρουν όση βοήθεια μπορούν. Τα μέσα που διαθέτει, όμως, το μικρό νοσοκομείο των Χανίων είναι μόλις τα στοιχειώδη. Παρά τις υπεράνθρωπες προσπάθειες των γιατρών, το όραμα του παπά Γιάννη δυστυχώς πρόκειται να αποδειχθεί προφητικό. Μετά από λίγες μέρες, στις 14 Νοεμβρίου, την ημέρα των Απόκρεω, η αγνή ψυχή του αφήνει το φθαρτό σώμα του και πηγαίνει να συναντήσει το Δημιουργό του, τον Πανάγαθο Θεό του που τόσο πιστά υπηρέτησε σ' όλη του τη ζωή.

Η είδηση του θανάτου του απλώνεται σαν αστραπή τόσο στο Γεράνι όσο και σε

όλα τα γύρω χωριά και βυθίζει στο πένθος την περιοχή. Δεν μένει κανείς ασυγκίνητος. Όλοι κλαίνε και θρηνούν τον προστάτη τους, τον «πατέρα» που τους νοιαζόταν, τους έτρεφε και απάλυνε τον πόνο τους. Ακόμα και οι λιγοστοί Τούρκοι, που έχουν μείνει στην Κρήτη, θρηνούν τώρα για το χαμό του, συναισθανόμενοι το μεγαλείο της ψυχής του και το βάρος της απώλειάς του. Τόσο τον έχει αγαπήσει ο κόσμος, ώστε τον κλαίνει όλοι και συμμετέχουν όλα τα γύρω χωριά στο βαρύ πένθος για το χαμό του φύλακα – άγγελου τους.

Κι ενώ είχαν κάνει τις ετοιμασίες οι Χριστιανοί και είχαν ετοιμάσει τα σφάγια και όλα τα τρόφιμα για το εορταστικό οικογενειακό τραπέζι των Απόκρεω, όπως ήταν το έθιμο, η είδηση του θανάτου του βυθίζει τους πάντες στο πένθος και κανείς δεν ετοίμασε τραπέζι ούτε έφαγε εκείνη τη μέρα.

Οι μη έχοντες και οι κατατρεγμένοι της ζωής νιώθουν ορφανοί και απροστάτευτοι. Δεν υπάρχει πια το στήριγμά τους, η ανοιχτή αγκαλιά που τους ζέσταινε, τα χείλη που τους παρηγορούσαν με τόσο γλυκά λόγια, η πυξίδα που τους οδηγούσε και τους έφερνε κοντά στο Θεό. Είναι αδύνατον να πιστέψουν και να δεχτούν ότι ο Θεός τους παίρνει τον μοναδικό, ίσως, άνθρωπο που νοιάστηκε γι αυτούς και απάλυνε τον πόνο τους στις δυσκολίες της ζωής.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η κοίμηση του ελεήμονος κληρικού σηματοδοτεί το τέλος της διαδρομής του πάνω στη γη αλλά όχι το τέλος του πιστού υπηρέτη του Θεού. Έχει εκπληρώσει το σκοπό του πάνω στη γη. Η κοίμησή του είναι το πέρασμα από την επίγεια στην Άνω Ιερουσαλήμ.

Τώρα συνεχίζει το έργο του από τον ουρανό δίπλα στον πολυαγαπημένο του Τριαδικό Θεό που τόσο πιστά υπηρέτησε τόσα χρόνια. Εξακολουθεί να πρεσβεύει για τους οικείους του καθώς και για τους φτωχούς και κατατρεγμένους που τόσο αγάπησε και φρόντισε όσο ζούσε.

Στο σπίτι του, στο μεγάλο τραπέζι, συνεχίζεται από τα εγγόνια και τα δισέγγονά του η παροχή φαγητού και στήριξης σε όσους και σήμερα έχουν ανάγκη.

Ο τάφος του, έξω από το ιερό του Αγίου Ελευθερίου, όπου καίει ακοίμητο το καντήλι του, είναι σημείο αναφοράς όπου ακόμα καταφεύγουν οι πιστοί για να προσευχηθούν και να ζητήσουν τη συνδρομή του στην επίλυση των προβλημάτων τους.

Ο παπά Γιάννης υπήρξε ένας φωτεινός φάρος, ένα λαμπρό παράδειγμα προς μίμηση. Δεν υπήρξε υπεράνθρωπος – ήταν ένας απλός καθημερινός άνθρωπος με

προβλήματα και δυσκολίες να αντιμετωπίσει. Απέδειξε όμως περίτρανα ότι, όταν η ψυχή του ανθρώπου θωρακίζεται με πίστη στο Θεό, όλα τα προβλήματα μπορούν να λυθούν.

Η πίστη στο Θεό, η ταπεινοφροσύνη, η αγάπη για τον πλησίον, η ανιδιοτέλεια είναι οι αρετές που βοηθούν τον άνθρωπο να μεγαλουργήσει. Αυτές τον βοηθούν να χαράξει μια ξεχωριστή φωτεινή πορεία σ' αυτή τη γη και να κάνει τη διαφορά στις ζωές όλων των ανθρώπων που έρχονται σ' επαφή μαζί του.

Αυτός υπήρξε ο ιερέας Ιωάννης Ματωνάκης: ένας αγαθός κι ελεήμων υπηρέτης Θεού και ανθρώπων, ένας αληθινά ξεχωριστός άνθρωπος.